

Univerzita Karlova v Praze

Právnická fakulta

SOUDCI A SOCIÁLNÍ SÍŤ

Studentská vědecká a odborná činnost

Kategorie: magisterské

Autor: Adam Simota

2023

Konzultant: Mgr. Jan Chmel PhD.

[XVI. ročník]

Navrhovaný profilační modul: Právo ve společenskovědním kontextu

Čestné prohlášení a souhlas s publikací práce

Prohlašuji, že jsem práci předkládanou do XVI. ročníku Studentské vědecké a odborné činnosti (SVOČ) vypracoval(a) samostatně za použití literatury a zdrojů v ní uvedených. Dále prohlašuji, že práce nebyla ani jako celek, ani z podstatné části dříve publikována, obhájena jako součást bakalářské, diplomové, rigorózní nebo jiné studentské kvalifikační práce a nebyla přihlášena do předchozích ročníků SVOČ či jiné soutěže.

Souhlasím s užitím této práce rozšiřováním, rozmnožováním a sdělováním veřejnosti v neomezeném rozsahu pro účely publikace a prezentace PF UK, včetně užití třetími osobami.

V ..... dne .....

.....

Adam Simota

Celkový rozsah vlastního textu práce (od úvodu po závěr), včetně mezer a poznámek pod čarou:

53998 znaků

Obsah

1	Úvod – Být, či nebýt na sítích?	5
1.1	Sociální sítě jako prostředek pomoci justici	6
1.2	Soudci na sítích – mantinely a současnost.....	7
2	Aktivita soudců na sítích	9
2.1	Přátelství a sledování.....	10
2.2	Blokování.....	12
2.3	„Postování“, „lajkování“ a další virtuální kratochvíle	13
2.3.1	Nedůstojné příspěvky	13
2.3.2	Soudci a politické otázky týkající se justice	16
2.4	Skuteční soudci a sociální sítě – kladné příklady	19
3	Polostandardizované rozhovory dle Kaneové se soudci o sociálních sítích.	21
3.1	Rozhovory se soudci	22
3.1.1	„No musím se hlídat...“ aneb autocenzura očima soudců.....	22
3.1.2	Vnitřní problémy justice – kolegiální versus veřejný zájem.....	23
3.1.3	Různá svoboda projevu napříč články soudní soustavy?.....	23
3.1.4	Moje, tvoje nebo naše právo	24
3.1.5	Lajky, přátelení a příspěvky	25
4	Závěr.....	27
5	Přílohy	29

1 Úvod – Být, či nebýt na sítích?

Ptát se dnes soudců, jestli mohou být na sociálních sítích, je podle Martina Kopy stejně užitečné jako přemýšlet nad tím, zda by měli chodit ven¹. Facebook v České republice používá téměř polovina obyvatel, Twitter sedm set tisíc lidí². Být, či nebýt na sociální síti je tak v jistém slova smyslu minimálně stejně normální. Jedním z cílů této práce je ukázat, že i soudci jsou lidé a stejně jako lidé dýchají, chodí ven a baví se, tak mají sociální sítě, a ne vždy jsou pouze jejich pasivními uživateli, pozorovateli jiných. Soudci ale na rozdíl od obyčejných lidí nechrání pouze důvěru v sebe sama, nereprezentují jen svou důstojnost. Jsou představiteli stavu, instituce. Důvěra je v právním státě tím, s čím justice nepřetržitě pracuje, na čem stojí opodstatněnost její činnosti, díky čemu jsme ochotni jí svěřit moc nad lidskými osudy a v neposlední řadě i to, o co se může opřít v případě nouze. Důstojnost je pak prostředkem důvěryhodnosti – instrumentální hodnotou v posledku chránící důvěru a budící tolik potřebnou autoritu.

Lze jistě pracovat s argumentem, že nejdůvěryhodnější a nejdůstojnější jsou soudy tiché, hovořící k lidu pouze rozhodovací činností. Takový postoj je udržitelný možná, dokud má justice stabilní dlouhodobou důvěru občanů³ a nikdo na ni neútočí – soudci žijí ve vakuu. Jen těžko se ale v takovém případě kolos, kterým justice bezpochyby

---

¹ ČERVÍNEK, Z., *Leviathan: Podcast o ústavním právu*. Soudci na sítích: Rozhovor s Martinem Kopou [podcast], Praha, In: Spotify, 12. 7. 2022. Dostupné z: <https://open.spotify.com/episode/5yKgBRdAKVZfcxDSxDuvGo?si=476c8754545a4966>.

² Srov. např. *Lidi na sítích v Česku přibylo, vedou YouTube a Facebook*, MediaGuru, [online], Praha, 22. 2. 2022. Dostupné z: <https://www.mediaguru.cz/clanky/2022/02/lidi-na-sitich-v-cesku-pribylo-vedou-youtube-a-facebook/> nebo *TOP 10 SOCIÁLNÍ SÍTĚ: KDO JE POUŽÍVÁ A PROČ NA NICH PROPAGOVAT SVŮJ BYZNYS?*, cernovsky.cz, [online], Praha, 23. 8. 2021. Dostupné z: <https://www.cernovsky.cz/marketing/top-10-socialni-site/>.

³ Data o důvěře vybraných institucí včetně Ústavního soudu lze nalézt na stránkách Centra pro výzkum veřejného mínění, na přelomu let 2022 a 2023 Ústavnímu soudu důvěřovalo nebo spíše důvěřovalo celkem 62 % dotázaných. Dostupné z: https://cvvm.soc.cas.cz/media/com_form2content/documents/c2/a5614/f9/pi230307.pdf.

je, vyvaruje obrazu šedé masy úředníků⁴, kteří nejspíš pracují poctivě, ale moc o nich nevíme. V případě, že se proti instituci bez tváře někdo rozhodne vést útok, nebo někdo z jejích řad očividně poruší obecně přijímaná pravidla chování, hrozí nebezpečí nejen justici, ale i společnosti, která ji pro své fungování potřebuje. Pokud se jeden z mnoha dosud neznámých projevů zkaženě, není důvod si myslet, že nepoškodí i zbytek mlčících – kdyby byli jiní, vyjádří se přece, řekne si nezaujatý pozorovatel. Funkční soudnictví je jedním z pilířů spravedlivého soužití a nefunguje bez důvěry. Považovat důvěru za samozřejmou je naivní. Smířit se tedy s tichými soudci, kteří mají důvěru, dokud se nic neděje, je nebezpečné. Důvěru je přitom třeba budovat všemi možnými prostředky. A pokud existuje platforma, kterou používá každý druhý člověk v republice, stojí za zvážení, jestli i ona nemůže být vhodným nástrojem. Dostupná data⁵ přitom naznačují, že soudci z velké části sociální sítě vůbec nepoužívají a velmi často v jejich používání nespátřují přínos justici jako celku⁶.

1.1 Sociální sítě jako prostředek pomoci justici

Justice nemusí být mlčenlivá ani tichá. Může se lidem otevřít, komunikovat a dlouhodobě se starat o svůj obraz. Soudy by měly aktivně upozorňovat na svou činnost a roli⁷. Nesmí svému personálnímu substrátu stát v cestě, pokud se rozhodne k osvětě a erudici veřejnosti⁸.

---

⁴ K tomu srov. citát ústavního soudce Vojtěcha Šimíčka, který zmiňuje Monika Hanych ve své disertační práci: „*Jsem přesvědčen, že každý soudce musí být připraven i veřejně obhájit své rozhodnutí. Justice má mít konkrétní tvář*“, In: *Ústavní soud má být předvídatelný, srozumitelný a důvěryhodný*, ceskapozice.lidovky.cz. Lidovky.cz [online]. 2. 6. 2016. HANYCH, M. Zobrazování práva v médiích [online]. Brno, 2020.

⁵ HOLÁSKOVÁ, K. Profesionální etika soudců a sociální sítě [online]. Brno, 2019, str. 81 až 91.

⁶ Ibidem: *Valná většina respondentů v působení soudce na sociální síti neshledává pro justici převahu výhod, když 93 respondentů odpovědělo, že nikoli, 28 že ano a 12 jedinců si nebylo jisto, ke kterému pólu se přiklonit. Co se zástupců ÚS ČR, jeden z nich odpověděl kladně, dva z nich záporně.*

⁷ Ke vztahu komunikace soudů s veřejností a jejich legitimitou srov. např. GRIBNAU, J.L.M. Legitimacy of the Judiciary. ELECTRONIC JOURNAL OF COMPARATIVE LAW [online]. 2002, roč. 6.4.

⁸ Srov. např. DAVIS, R. *Justices and Journalists: The U.S. Supreme Court and the Media*. Cambridge: Cambridge University Press, 2011.

Platformou k získávání důvěry a vyzařování důstojnosti nejsou pouze odůvodnění rozsudků, ani odborné publikace a články. Vhodným místem k přibližování soudů lidem mohou být právě sociální sítě – nabízejí obrovské a rozličné publikum, rychlost, zpětnou vazbu, náhled do různých sociálních bublin.

Sociální sítě jakožto moderní fenomén mohou ale hrozit dvousečností. Ztrapnit se na Facebooku nebo Twitteru může být až nebezpečně snadné, obzvlášť pokud se na nich člověk nepohybuje od mládí. Stejně jako může aktivita soudců justici v očích lidí pozvednout, má potenciál ji srazit⁹.

Není zároveň bez významu si všimnout role, kterou v přístupu k používání sítí hraje věk uživatele. Zahraniční literatura tradičně pracuje s pojmy *Digital native* a *Digital immigrant*¹⁰, kdy digitální domorodci s internetem vyrůstají, zatímco imigranti vedle něj stárnou. Právě u digitálních imigrantů hrozí nebezpečí nepochopení všech funkcionalit sociálních sítí a možných dopadů jejich působení na nich.

1.2 Soudci na sítích – mantinely a současnost

Ve světle uvedeného je zjevné, že pokud soudce na sítích chceme, musíme se zároveň pokusit stanovit mantinely, ve kterých je mají používat, aby důvěru v justici neohrozili nedůstojným či nevhodným chováním. Vycházíme přitom z faktu, že i soudci požívají svobodu projevu a mají právo na veřejná vyjádření – díky sociálním sítím je pro soudce ve srovnání v minulosti snazší vstupovat do veřejné debaty a je vhodné hledat limity plynoucí z tohoto stavu v kontextu omezení, která jsme na soudcovské projevy kladli dodnes. Zohledňujeme v takovém případě objektivní složku nestrannosti soudců, s kterou pracují tuzemské procesní předpisy i zákon o Ústavním soudu¹¹. Nejde jednoduše pouze o to, jak se soudce ve vztahu k rozhodované věci, účastníkům a jejich zástupcům

---

⁹ Srov. např. Stanovisko Benátské komise; *Use of Social Media by Judges* [online], Vídeň, 5.-7. 11. 2018. Dostupné z: https://www.venice.coe.int/files/un_social_media/unodc.pdf.

¹⁰ AUTRY, A.J. and BERGE, Z., "*Digital natives and digital immigrants: getting to know each other*", *Industrial and Commercial Training*, Vol. 43 No. 7, 2011, str. 460-466.

¹¹ § 30, odst. 1, zákona č. 141/1961 Sb., Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád), § 14 odst. zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, § 37 zákona č. 182/1993 Sb., zákon o Ústavním soudu.

cítí, ale především jak takový vztah působí. Není těžké si představit, že jednání na síti může v nezajatém pozorovateli vyvolat pochybnosti o soudcově nestrannosti. Obava ze špatného používání sítí by nás ale neměla vést k dojmu, že je lepší je nepoužívat vůbec. Na sociálních sítích se odehrává část veřejné diskuze. První zprávy o důležitých událostech se často objevují právě na Facebooku nebo Twitteru¹² justiční kauzy nevyjímaje a soudci by měli být v obraze.

O uchopení tématu se opakovaně pokouší Soudcovská unie, pořádá kulaté stoly a konference¹³, vydala dokonce šestero pravidel chování soudců na sociálních sítích¹⁴, hlavním inspiračním zdrojem byl Soudcovské unii Průvodce po sociálních sítích pro soudce vydaný CEELII institutem, který se rovněž snaží o vymezení pravidel chování na sociálních sítích¹⁵. Šest doporučení formulovaných v průvodci i výstupu Soudcovské unie bude na příštích rádcích konfrontováno s realitou. Kromě teoretického úvodu a praktických příkladů jsou v práci rovněž reflektovány rozhovory vedené s desítkou tuzemských soudců.

Vzhledem k rozsahu práce není její ambicí se věnovat všem sociálním sítím, ani je na příštích stránkách rozsáhleji definovat¹⁶, popíše druhy možné aktivity na nich a možné příležitosti či úskalí, které soudcům nabízí. Pro analýzu byly zvoleny sociální sítě Facebook a Twitter. Primárním cílem textu je vyzdvihnout roli a upozornit na nebezpečí sociálních sítí ve vztahu k stěžejním hodnotám, s kterým soudnictví musí pracovat – důvěra a důstojnost.

---

¹² Srov. např. ANDERSON, M.; CAUMONT, A., *How social media is reshaping news*. Pew Research Center, 2014.

¹³ Srov. např. *Soudci na sociálních sítích? Není možné je z využívání vyloučit, miní Angyalossy*, Česká Justice [online], 10. 11. 2021. Dostupné z: <https://www.ceska-justice.cz/2021/11/soudci-na-socialnich-sitich-neni-mozne-je-z-vyuzivani-vylouciti-mini-angyalossy/>

¹⁴ *Etické meze působení soudců na sociálních sítích*, Soudcovská unie [online], 24. 5. 2017. Dostupné z: <http://www.soudci.cz/zpravy-a-stanoviska/pohledy-a-nazory/843-eticke-meze-pusobeni-soudce-na-socialnich-sitich.html>.

¹⁵ *Praktický průvodce soudce pro užívání sociálních sítí: v kontextu střední a východní Evropy*, <https://ceeliinstitute.org/> [online], 24. 5. 2017. Dostupný z: <https://ceeliinstitute.org/wp-content/uploads/2020/03/SoMeGuidelines-CZ.pdf>.

¹⁶ K definici sociálních sítí např. KŘIVKA, Z. *Soudci a sociální média* [online]. Brno, 2015.

2 Aktivita soudců na sítích

Nejpoužívanější sociální síť na světě¹⁷, Facebook, umožňuje navazovat virtuální přátelství, přidávat příspěvky ve formě textu, fotografie i videa, glosovat, komentovat a sdílet. Vztahy na Facebooku nikdy nejsou pouze dvoustranné, jedná se o „sít“ v pravém slova smyslu.

Na Twitteru se lidé nepřátelí, ale sledují. Twitter stejně jako Facebook blokuje nenávistný obsah, ale obecně je v podmínkách používání výrazně liberálnější – nezakazuje pornografii ani násilí, pouze před nimi varuje (viz Příloha č. 1).

Na rozdíl od Twitteru Facebook umožňuje široké přizpůsobení „soukromí“ uživatelské činnosti. Uživatel má na výběr, kdo jeho profil uvidí, kdo ho může požádat o přátelství, zda je vidět seznam jeho přátel, jakým způsobem je dohledatelný, koho sleduje nebo zda je jeho profil viditelný i mimo Facebook (Příloha č. 2). Každý přidaný příspěvek pak umožňuje omezit okruh lidí, kteří ho uvidí (Příloha č. 3).

Na síti člověk může být, aniž by o tom věděl. Obzvlášť pokud soudce rozhoduje mediálně sledovaný případ, je dost pravděpodobné, že i na sítích se o něm povede diskuze (viz Příloha č. 4, líčení s bývalým poslancem Dominikem Ferim bylo na sítích velkým tématem, mimo jiné jistě proto, že i sám obžalovaný byl v minulosti na sítích velmi aktivní a k případu se sám vyjadřoval¹⁸). Sociální sítě jednoduše nelze vytěsnit ze života jejich ignorováním, jak trefně popisuje Tomáš Friedel v článku o soudci na sítích z roku 2015. Čas jeho slovům jen prospěl a dnes jsou ještě o kus pravdivější než v minulosti¹⁹.

Níže budou představeny jednotlivé aktivity na Facebooku a Twitteru. Část nastíněných problémů bude ilustrována na skutečných příspěvcích.

---

¹⁷ LUA, A., *21 Top Social Media Sites to Consider for Your Brand in 2023*, Buffer [online], 15. 3. 2023. Dostupné z: <https://buffer.com/library/social-media-sites/>

¹⁸ Srov. facebookový a twitterový účet Dominika Feriho <https://www.facebook.com/DominikFeri>, <https://twitter.com/DominikFeri>.

¹⁹ FRIEDEL, T. *Soudce a sociální média*. Wolters Kluwer [online], Praha, 5. 9. 2016.

2.1 Přátelství a sledování

„S určitým etickým rizikem, které by mohlo vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce, se setkáváme ve spojitosti s „přátelstvím“ na Facebooku. [...] Nicméně k povaze „přátelství“ lze říci, že tento pojem nelze ztotožňovat s normálním přátelstvím.“²⁰

Sociologická definice popisující přátelství jako „reciproční vztah spojující dvě anebo více osob na základě vzájemných sympatií, které nemají sexuální charakter“²¹ rozhodně není vyčerpávající. Přátelství facebookové je naprosto samostatná kategorie. Někdo si do přátel na Facebooku přidává pouze lidi, které osobně zná, jiní si přidají kohokoliv, jehož jméno někdy zaslechli a někteří mají v seznamu přátel tisíce osob, aniž by je s nimi cokoliv spojovalo. Je proto nemožné pouze z existence takového „vztahu“ cokoliv vyvozovat. V kontextu výkonu povolání soudce a jeho nestrannosti by existence přátelství na Facebooku sama o sobě neměla vzbuzovat jakoukoliv důvodnou pochybnost, může však být indikátorem. Představa, že mladý soudce okresního soudu nemá v přátelích advokáty působící v místně příslušných obcích, je naivní. Lidé studující právnické fakulty se mezi sebou na menších městech znají minimálně od vidění a na sociálních sítích mohou být propojeni klidně od mládí. Ani v Praze by ale nemělo vzbuzovat rozruch, pokud má soudce v přátelích státního zástupce nebo advokáta, protože to bez dalšího neznamena žádné výjimečné postavení takové osoby v životě soudce.

Proti právě zmíněnému stojí silná obhajoba veřejného zájmu reprezentovaná v literatuře především²² článkem²³ Samuela V. Jonese, profesora práva na University of Illinois, který se ostře vymezuje proti existenci přátelských vztahů soudců pro jejich „vylučovací“ potenciál, když považuje za nepřípustné, aby se soudce přátelil s obhájcem kterékoliv ze stran stojící před ním ve sporu. Autor přitom rozlišuje možné přístupy

---

²⁰ Praktický průvodce soudce pro užívání sociálních sítí: v kontextu střední a východní Evropy [online], 24. 5. 2017. Dostupný z: <https://ceeliinstitute.org/wp-content/uploads/2020/03/SoMeGuidelines-CZ.pdf>.

²¹ Srov. <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/P%C5%99%C3%A1telstv%C3%AD>.

²² Srov. např. HRICIK, D. *Bringing a World of Light to Technology and Judicial Ethics*. Regent University Law Review. 2014-2015, roč. 27, č. 1, str. 5–9.

²³ JONES, V. S., *Judges, Friends, and Facebook: The Ethics of Prohibition*, 24 Geo. J. Legal Ethics 281, 2011.

k přátelení na sítích na integrativní a restriktivní, přičemž preferuje druhý jmenovaný²⁴. Nedaří se mu ale precizně uchopit povahu popisovaného virtuálního vztahu, když mu v každém případě přisuzuje jistou míru blízkosti. Restriktivní přístup trpí významnou logickou mezerou – dovozuje, že důvěra justice roste s její zdrženlivostí, vzdálením se veřejnost. Tvrdit, že by se soudce neměl téměř s nikým na Facebooku přátelit, protože to znamená výjimečné postavení takového přítele a zasahuje do nestrannosti, radí tím v konečném důsledku soudcům, aby takové napojení skrývali. Dnešní nezaujatý pozorovatel²⁵, jehož prizmatem by soudcova nestrannost měla být posuzována, by měl být srozuměn s přirozeným chápáním povahy přátelství na sociální síti – samo o sobě může znamenat leccos a není udržitelné jej považovat za synonymum skutečného vztahu blízkosti. Pokud by ale soudcův facebookový přítel měl být důvodem pro jeho vyloučení z projednávání a soudce to současně sám nepřizná, je pro nás důležité takovou informaci zjistit – napoví-li nám k tomu sociální síť, je to její pozitivní vliv na konečnou spravedlnost procesu. Není vyloučené, že se současně jedná o zásah do důvěry v justici, ale lze považovat za nesporné, že je lepší o problémech vědět a řešit je, než se tvářit že neexistují a zametat je pod koberec.

Přátelství je jazykově jistě víc než sledování – ad maiori ad minus lze dovést, že v kontextu ohrožení nestrannosti je nepředstavitelná situace, kdy by sledování, existující na Twitteru jako ekvivalent přátelství, mohlo vyvolat zdánlivou podjatost. Dá se uvažovat nad poškozením profesní důstojnosti v případě sledování účtů s pochybným, například pornografickým, obsahem, protože seznam sledovaných je všem přístupný (viz. Příloha č. 5). Sledování na Twitteru neznamena souhlas ani nesouhlas, každý sleduje různé profily z různých důvodů a neexistuje efektivní způsob, jak tento vztah zobecnit.

České soudy se již námitkou podjatosti plynoucí mimo jiné z existence přátelského vztahu na Facebooku zabývaly, Obvodní soud pro Prahu 4 takto existenci přátelství na sociální síti uznal jako podpůrný argument pro existující pochybnosti o

---

²⁴ K rozboru zmíněného dělení srov. FRIEDEL, op. cit. str. 6.

²⁵ V zahraniční literatuře *Fair-minded observer*, srov. HUGHES, J., BRYDEN, P., *Refining the Reasonable Apprehension of Bias Test: Providing Judges Better Tools for Addressing Judicial*, 2013, str. 17.

podjatosti exekutora²⁶, zároveň ale přátelství samo o sobě nebylo hlavním důvodem, jednalo se pouze o doprovodný jev potvrzující existující výjimečného vztahu k s příslušnému obhájci. Lze očekávat, že s rostoucí intenzitou používání sociálních sítí poroste i množství námitek podjatosti mířících právě na existenci různých virtuálních vztahů, je tak na místě, aby příslušný soudce takové vztahy deklaroval na začátku řízení.

Za očividné lze každopádně považovat, že vztahy vznikající na síti, ať už se jedná o „přátelství“ nebo „sledování“, jsou maximálně indikátory a samy o sobě nestačí k vzbuzení procesních pochybností.

2.2 Blokování

Pokud soudce někoho na síti vidět nechce, může si jej zablokovat. Na rozdíl od sledování a přátelství lze v takovém jednání spatřovat problém. Co když si soudce zablokuje advokáta, který před ním skončí v jednací síni? Nehrozí takové chování podjatostí? Blokování blokování totiž vidí pokaždé, když se podívá na profil blokování. Když si takto soudce ústavního soudu David Uhlíř zablokoval advokáta Petra Němce, setkal se jeho čin dokonce se sdílením od blokování s poznámkou „*Tak podjatost bychom už měli!* 😊“ (viz Příloha č. 6). Problematicky se jeví skutečnost, že blokování může být skutečně emoci nabitým jednáním – soudce přeci mohl profil ignorovat, nevšímat si jeho příspěvků a činnosti, rozhodl se ale jej vymazat ze svého virtuálního světa. Na rozdíl od potenciálních projevů sympatií z minulé podkapitoly je zde záměr jasný – něco uživatele irituje, pryč s tím.

Ačkoliv se české stavovské kodexy²⁷ otázkou blokování na sítích explicitně nezabývají, lze celkem bez pochyb vyslovit jednoznačné doporučení; soudci by si uživatele na síti neměli blokovat, pokud k tomu neexistuje obzvlášť závažný důvod. Je pak na místě takovou skutečnost minimálně oznámit stranám řízení.

---

²⁶ Srov. usnesení sp. zn. 64 EXE 931/2021 ze dne 21. 5. 2021 a navazující IV.ÚS 1999/21 ze dne 19. 10. 2021

²⁷ Praktický průvodce soudce pro užívání sociálních sítí: v kontextu střední a východní Evropy sice na straně 32 Blokování na Twitteru definuje, ale nijak se k němu nevyjadřuje, stanovisko Soudcovské unie se problematikou nezabývá vůbec.

2.3 „Postování“, „lajkování“ a další virtuální kratochvíle

„Všechny projevy soudce (příspěvky, komentáře, fotografie aj.) musí zachovávat důstojnost soudcovské funkce a nesmí vzbuzovat pochybnosti o jeho nestrannosti či nezávislosti.“²⁸

Tradičnímu veřejnému projevu formou se nejvíce blíží aktivitou na sociálních sítích jsou příspěvky, které uživatelé mohou přidávat na svoji zeď.

Soudci mohou právě skrze příspěvky významně přispět do veřejné diskuze a aktivně polidšťovat justiční moloch v očích veřejnosti, ale také snadno a rychle poškodit soudcovský stav i důvěru ve funkční justici.

2.3.1 Nedůstojné příspěvky

Každý projev soudce na sociální síti v sobě nese potenciál poškodit důstojnost soudcovské funkce a může vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti či nezávislosti konkrétního soudce.

Důstojnost soudcovské funkce lze prostřednictvím sociálních sítí ohrozit relativně snadno obzvláště při nepochopení faktoru veřejnosti publikovaných příspěvků. Vtipná fotografie určená v myslí soudce pouze přátelům, které si na síti přidal, tak může velmi snadno skončit v nepředvídaných rukou a objevit se jako odstrašující příklad ve studentské práci popisující mantinely působení soudců na sítích. Úvodní fotka profilu soudce Městského soudu v Praze Kamily Kydalky ve vířivce tak jistě je veselá a možná i neškodná, v kontextu dalšího chování vybočujícího z obvyklého rámce ale může být vnímána jako jeden z důkazů o soudcově nižší sebereflexi a profesní důstojnosti přinejmenším nepřidá (viz Příloha č. 7 a 8). Ještě o kus nevhodnější jsou pak fotografie vulgární nebo pohrdavé (viz Příloha č. 9). Kromě toho, že takové příspěvky snižují důstojnost soudce a justice a ohrožují tak důvěru veřejnosti, normalizují také nevhodné chování ve veřejném prostoru – soudce se pak nemůže divit, pokud jeho vulgární či ironický příspěvek vyvolá neslušnou diskuzi.

---

²⁸ Op. Cit. Praktický průvodce soudce pro užívání sociálních sítí: v kontextu střední a východní Evropy [online]

2.3.1.1 Soudci a politika

„Soudce se vyhýbá politickým hodnocením (mj. podpoře konkrétního kandidáta na politickou funkci, „nelajkuje“ politické strany či hnutí, nevyjadřuje se ke kontroverzním politickým otázkám, netýkají-li se justice).“²⁹

Při otevření sociálních sítí může člověk snadno nabýt dojmu, že se všechno točí okolo politiky. V komentářové sekci pod velkým množstvím příspěvků se řeší, který vládní politik zrovna okrádá řadového občana, komu se má pomáhat, kam se ztrácí peníze, kdo má moc a kdo málo. Diskuse redukované na výkřiky zpravidla nejsou kultivované ani věcné – zdá se, že takový způsob debaty se již stal inherentní součástí komunikace na sociální síti. I precizně vyargumentovaný, slušný a obohacující příspěvek o politice může spustit smršť komentářů popsatelnou spíše antonymy těchto přídavných jmen³⁰. Jediným důvodem pro to, aby se soudce takovým statusům vyhnul obloukem tak není jen možné budoucí zpochybnění jeho nestrannosti, ale i snaha o vyhnutí se poskytnutí platformy k debatě, která vůči němu bude útočná a ponižující. Dá se pak očekávat, že pokud nevydržel svrbění prstů při chuti napsat příspěvek, nezvládne ani nečinně přihlížet kreativním urážkám internetových trollů. Řešením není ani vypnutí komentářů, protože příspěvek může vlastním životem žít i mimo profil autora, třetí osoba si pořídí snímek obrazovky, nebo ho jinak předsílí na svůj profil, a původní příspěvatelem zcela ztratí kontrolu nad osudem svého počínu.

Soudce má a měl by na politické otázky mít názor, ne se uzavírat před okolním světem, žít v nestranné bublině a ignorovat veřejné dění. Musí se ale kousnout do jazyka³¹ a své názory nepublikovat na sociální sítě, a to i kdyby měl dojem, že se jeho postřehy

---

²⁹ Etické meze působení soudce na sociálních sítích, Etický soud Soudcovské unie, Praha, 24. 5. 2017, Dostupné z: <http://www.soudci.cz/zpravy-a-stanoviska/pohledy-a-nazory/843-eticke-meze-pusobeni-soudce-na-socialnich-sitich.html>.

³⁰ Např. hojně sdílený status experta na ústavní právo profesora Jana Kysely o roli prezidenta a mobilizaci, v diskuzi pod ním lze nalézt leccos, dostupný z: <https://www.facebook.com/jan.kysela.3/posts/pfbid02VKratVbyCD4nEC2b1aDm4TzAwK4V7FuXJsucsHCgdQoKewfSSv6J7RBsujgAL2Hdl>.

³¹ Srov. RYCHLÝ, T., *Soudce na sociální síti – aneb mlčeti zlato?* [online], In: LinkedIn, 6. 7. 2021. Dostupné z: <https://cz.linkedin.com/pulse/soudce-na-soci%C3%A1ln%C3%AD-s%C3%ADti-aneb-ml%C4%8Deti-zlato-tomas-rychly>.

k nikomu dalšímu nedostanou a on se pouze svěří vyvoleným známým. Důvěru veřejnosti totiž mohou mít pouze soudy, které jsou nestranné a nezávislé³². Zásadní ránou pro důvěru může pak být dojem justice přetvářející si právo podle svých politických názorů. Prezентuje-li soudce svůj vyhraněný politický názor, mohou účastníci řízení mít o jeho nestrannosti důvodné pochybnosti³³. Ústavní soud takto rozhodoval o námitce podjatosti mířené proti asistentovi soudce Radovana Suchánka, Tomáši Grygarovi. Ten byl před svým působením na Ústavním soudu členem hnutí Trikolora a na svém facebookovém profilu označoval ekologické spolky za teroristy. Když se jeden z takových spolků ocitl před Ústavním soudem, namítal, že má důvodné pochybnosti o asistentově nestrannosti³⁴. Námitka byla zamítnuta, protože asistent se na přípravě daného rozhodnutí nepodílel, soud ale rovněž vyznamenal, že jednání asistenta předcházelo jeho činnosti u Ústavního soudu, ten se jej od tohoto časového okamžiku zdržel a pochybnosti tak rozptýlil.

Za obzvlášť nevhodné pak lze považovat, když soudce svůj politický názor vyjádří příspěvkem na účet soudní instituce. 30. ledna 2023 tímto způsobem předseda Ústavního soudu ČR Pavel Rychetský popřál nově zvolenému prezidentovi. Samo o sobě pochopitelný příspěvek jednoho z ústavních činitelů vůči novému, nastupujícímu. V příspěvku je ovšem kromě poblahopřání i dovětek: „Slovy Václava Havla považují tento výsledek voleb za vítězství lásky a pravdy nad lží a nenávistí. ~ Pavel Rychetský, předseda Ústavního soudu“, taková formulace je neobyčejně problematičtější hned v několika aspektech. Očividný problém může nastat, dostane-li se před jmenovaného soudce jeden z účastníků prezidentského klání. Kdokoliv by v očích pana předsedy stál proti „lásce a pravdě“, by jistě měl důvod pochybovat o nestrannosti rozhodování sporu. Citované vyjádření lze ale spatřovat jako problematičtější i vůči přiznaným voličům nebo osobám spřízněným s „lží a nenávistí“ či „pravdou a láskou“. To, že je příspěvek umístěn na oficiálním profilu Ústavního soudu celé dodává punc implikace postoje celého tělesa, obzvlášť pokud s ním následně virtuálně veřejně souhlasí další ze soudců instituce (viz Příloha č. 10).

---

³² Ke svobodě projevu soudce ve vztahu k politickým vyjádřením a důvěře v soudy viz. Nález I. ÚS 2617/15 ze dne 5. 9. 2016

³³ Srov. kárná rozhodnutí 11 Kss 6/2015 ze dne 6. 6. 2016 a 13 Kss 1/2015 ze dne 20. 5. 2015

³⁴ Usnesení Pl.ÚS 22/17 ze dne 26. 5. 2020

Politický názor jde v prostoru sociálních médií vyjádřit i jinak než příspěvkem. Označení stránky voleného kandidáta tlačítkem „To se mi líbí“, členství ve skupině „Volíme Andreje Babiše!“, lajkování komentářů dehonestující konkrétní účastníky politického klání a další na první pohled nenápadné akce, jsou v politicky orientovaných kauzách před soudy způsobilé vyvolat důvodné pochybnosti o soudcově nepodjatosti. I v účastníkovi sousedského sporu v civilním řízení ale podobné jednání ze strany soudce může vyvolat obavy – co když se obhájce žalovaného hlasitě hlásí k podpoře politického uskupení ostře se vyhraňujícimu vůči někomu, komu soudce na sociálních sítích vyjádřil podporu? Jak se má strana sporu cítit, pokud ví, že jím žalovaná osoba je členem hnutí, kterému soudce na Facebooku fandí. Je samozřejmě na místě podotknout, že „To se mi líbí“ na sociální síti nemusí nutně znamenat vyjádření podpory nebo obliby, soudce možná jen má zájem o příspěvky, které stránka přidává. Členství ve skupině může znamenat názorový soulad i pouhý zájem o dění v ní. Soudce by ale neměl pracovat s tím, jak nejlépe si jeho chování lze vyložit, ale naopak s nejhorší možnou variantou – pokud uživatel klikne na palec zdvižený nahoru, není vyloučené, že si to další osoba vyloží jako souhlas s obsahem příspěvku. Ač se to může zdát absurdní, je na místě v hraničních situacích účastníky řízení o stavu věcí informovat, protože, jak v práci již několikrát zaznělo, nikdy není jisté, kdy činnost na síti „vyplave na povrch“. Stejně jako u přátelství a sledování na sítích platí, že „lajkování“ a členství ve skupinách samo o sobě není důvodem podjatosti. Jedná se ale o krok, který si soudce mohl odpustit a z nějakého důvodu tak neučinil, právem účastníků pak je tento důvod znát.

2.3.2 Soudci a politické otázky týkající se justice

Obecně politické otázky by neměly být předmětem soudcových projevů na sítích. Politika se ale může soudce dotýkat zcela bezprostředně – útoky, které ze strany ústavodárců zažila sousední polská justice³⁵ nebo ty, jímž se aktuálně brání izraelští soudci s veřejností v zádech³⁶, by neměly zůstat bez odezvy těch, na které míří. Právě netečnost a mlčení soudců může být důvodem, proč se za ně veřejnost nepostaví v momentě, kdy hrozí reformy destruuující právní stát. Je žádoucí, aby to byli právě muži

---

³⁵ Srov. např. ŚLEDZIŃSKA-SIMON, A., *The Rise and Fall of Judicial Self-Government in Poland: On Judicial Reform Reversing Democratic Transition*. German Law Journal, 19(7), 2018, str. 1839-1870.

³⁶ Srov. např. COHEN, A.: *Checks and Balances: The Override Clause and Its Effect on the Three Branches of Government*; 23. 1. 2023. Dostupné z: <https://en.idi.org.il/articles/47482>.

a ženy v talárech, kdo se aktivně vyjadřuje k justičním politickým otázkám. Stěžejní roli v takové situaci mohou sehrát především už tak viditelné osobnosti z řad soudců – například předsedové nejvyšších soudních těles. Ticho z jejich strany může naopak naznačovat souhlas s hrozícími scénáři a ve veřejnosti vyvolávat dojem, že se na dění sami podílí. Vzhledem k tomu, jak blízko se lidem dá pomocí sociálních sítí přiblížit, jeví se jako vhodný prostředek k vyjádření profesních obav a výtek. Forma obrany statu quo samozřejmě není omezena na samostatné příspěvky, v úvahu připadá i vydání a předsílení tiskové zprávy soudu, umístění odkazu na jiné své veřejné vystoupení na svou zeď nebo upozornění na odborný článek, který se k problému vyjadřuje. Obranu svobodného soudnictví posvětil soudcům a soudkyním i Evropský soud pro lidská práva³⁷, když se postavil za polského soudce Wladimira Žurka³⁸ žalující Polsko za pokusy o jeho „umlčení“ kvůli názorům, které vyjádřil ve prospěch právního státu a nezávislosti soudnictví. Srovnatelný příběh stál před štrasburským soudem i v roce 2016 v reakci na reformy probíhající v Maďarsku, tehdy se kladného rozhodnutí dočkal neprávem odvolaný soudce Adrás Baka³⁹.

„*Soudci se mezi sebou neradi kritizují*“, říkají autoři v úvodu každého dílu podcastu *Judikatura*⁴⁰. Otázkou etickými kodexy nezodpovězenou, zůstává vyjadřování se k problémům uvnitř justice. Vymezení vůči výpadům politické reprezentace na účet soudů je žádoucí, soudci ale mohou svou důvěru efektivně ohrožovat i mezi sebou navzájem. Zaznívá, že kritika by měla být řešena uvnitř justice, ne na veřejnosti, bylo by to nekolegiální a nedůvěru vzbuzující. Kárný senát Nejvyššího správního soudu se v tomto kontextu zabýval mediálně sledovaným⁴¹ případem na Okresním soudu

---

³⁷ Kromě v textu zmíněných příkladů také Wille proti Lichtenštejnsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 10. 1999, stížnost č. 28396/95, Kudeshkina proti Rusku, rozsudek senátu ESLP ze dne 26. 2. 2009, stížnost č. 29492/05.

³⁸ Žurek proti Polsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 6. 2022, stížnost č. 39650/08.

³⁹ Baka proti Maďarsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 6. 2016, stížnost č. 20261/1.

⁴⁰ MELZER, F., BEZOUŠKA, P.: *Judikatura*, Právo21 [podcast]. Dostupné z: <https://pravo21.cz/podcasty-podrubriky/judikatura>.

⁴¹ KLÍMA, J., *Vyhrál výběrové řízení a má se stát předsedou soudu. Pošramocená minulost nevádí*, Televize Seznam [online], 19. 8. 2019. Dostupné z: <https://www.stream.cz/zahady/vyhral-vyberove-rizeni-a-ma-se-stat-predsedou-soudu-posramocena-minulost-nevadi-63953961>

v Liberci, tamní soudci veřejně vystoupili s kritikou svého kolegy, nového předsedy soudu. Kárný senát v rozhodnutí upozornil na důležitost přemýšlení nad mixem vysokých profesních nároků na své kolegy vyřčených směrem ven a kolegiality, když zdůraznil potřebu otevřené diskuse o změnách v justici a zároveň kárně obviněnou (v kárném řízení nakonec úspěšnou) vyzval k vyšší toleranci a optimismu⁴² při posuzování jiných pohledů na řízení soudu. Rozhodně ale nenabádal k mlčení. Právě mlčení soudců-kolegů totiž může působit jako by chtěli, aby problém vyčpěl nebo v horším případě vzbuzuje pochybnosti o tom, zda se sami nechovají stejně a mlčí především z obavy vlastního vyžrazení. V takové situaci by opět nemělo být eticky problematické se k dané kauze vyjádřit a vyslat veřejnosti jasný vzkaz: soudci jsou také jen lidé, chybují a mohou tím vzbuzovat nedůvěru v celý stav, ale nebojte se, pracujeme na řešení, nebude se to opakovat, nejsme všichni stejní. Je důležité dbát formy takového vyjádření, ale to je vždy platné pravidlo, pokud jde o veřejná vyjádření soudce. Lze se jistě bavit o tom, zda je vhodné, aby se jednalo pouze o kategorický odsudek směrem dovnitř, nebo zda by taková slova měla být doprovázena i jakousi formou sebereflexe či doporučení – hraniční ilustrací, kdy soudce „střílí“ do vlastních, je příspěvek soudce Nejvyššího správního soudu Josefa Baxy, který komentoval několik mediálně vděčných afér soudců Bureše, Bernarda⁴³, Ambruse⁴⁴ a Sotoláře⁴⁵, příspěvkem na Twitter ve znění *„Placené výlety za fotbalem, jízdy v opilsti, “zázračné” nákupy levných pozemků, falšování soudních protokolů... Neupírám soudcům právo na jejich spravedlivý proces, ale nosí-li i nadále talár, posilují nebo oslabují důvěru veřejnosti v naši práci???”* (viz. Příloha č. 11). Jistě je na místě ocenit, že právě Josef Baxa, jedna z viditelných postav české justice a veřejný intelektuál, apeluje na své kolegy, aby se chovali lépe, ale forma, kterou pro svou kritiku

---

⁴² Rozhodnutí Kárného senátu Nejvyššího správního soudu 16 Kss 1/2020 ze dne 2. 12. 2020

⁴³ NOVÁK, J., KROUPA, J. *Pelta zaplatil zájezd na Euro 2016 i soudcům vrchního soudu*, Seznam zprávy [online], 3. 6. 2020. Dostupné z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/pelta-zaplatil-zajezd-na-euro-2016-i-soudcum-vrchniho-soudu-108236>.

⁴⁴ SRNKA, V. *Soudce si sjednal od kontroverzních právníků stokrát nižší cenu pozemku. „Co je na tom?“ říká v rozhovoru*, iRozhlas [online], 23. 6. 2020. Dostupné z: https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/erik-ambrus-pozemky-praha-ivo-rittig-parcely-premysleni_2006231219_tkr.

⁴⁵ DIMUN, P. *Manipulování s protokoly? Soudce Sotolář nespáchal podle policie trestný čin*, Česká justice [online], 9. 7. 2020. Dostupné z: <https://www.ceska-justice.cz/2020/07/manipulovani-protokoly-soudce-sotolar-nespachal-podle-policie-trestny-cin/>.

zvolil se nejeví jako nejvhodnější možná. Tři tečky, tři otazníky, žádné zdroje. Soudcovská kritika by měla působit promyšleným dojmem, ne jako emocionální výkřik, byť dobře míněný.

2.4 Skuteční soudci a sociální sítě – kladné příklady

„Soudci ztělesňují právo. Pokud je právo vznešené, majestátní, tajemné, neosobní, objektivní, nadstranické či ideologické a imunní vůči strachu či přízni, musí být taková i naši soudci. Na soudní stoličce je zahalujeme do černého pláště, povyšujeme je nad účastníky sporu a jejich právní zástupce, ztotožňujeme je se samotným soudem. Mimo soudní lavice jsou soudci anonymní a někteří kritici by je rádi uzavřeli do společenské, ekonomické a profesní slonovinové věže a umožnili jim mluvit výhradně s dalšími právníky nebo možná jen soudci...⁴⁶“, článek Marny S. Tucker, jež vstupuje do čtvrté dekády své literární existence, trefně popisuje roli soudců ve společnosti a touhu některých (soudce samotné nevyjímaje) po jejich izolaci. Soudce ale nemá na společnost shlížet shora, jeho místo je mezi ostatními smrtelníky. Nejen proto, aby jim rozuměl, ale i aby on byl chápán. Ideální soudce vzdělává i mimo soudní síň. Taková osvěta nabývá mnoha podob. Aktivita na sociálních sítích může být jednou z nich. Upozorněním na zajímavé soudní rozhodnutí (viz. Příloha č. 12), sdílením tipů k právnímu psaní (viz. Příloha č. 13) nebo popularizací oboru, kterému se profesně věnuje (viz. Příloha č. 14), může soudce jednak veřejnosti ukázat, že jen neseď zahalen v černém taláru v soudní síni, ale také pootevřít tajemný svět justice právníkům i laikům. Obsahovým mantinelem osvěty je zákaz poskytování právních rad⁴⁷ (viz. Příloha č. 15) jimž by se soudce měl vyvarovat. Rady mezilidské a každodenní jsou ale bezpochyby přijatelné. Soudce Martin Fila takto na Twitteru mile poradil, jak se chovat u soudu (viz. Příloha č. 16) a elegantně přitom využil funkcionalit, které sociální sítě nabízí (stručnost, dosah, „vlákno“). Rady ale nesmí být povýšené a v žádném případě v nich soudce nesmí argumentovat autoritou plynoucí z jeho postavení, stejný soudce takto „poradil“ poslankyni Anně Kocmanové, ať se staví na soud, aby pochopila problematiku znásilnění, Fila se věnuje trestnímu právu

---

⁴⁶ TUCKER, S., M., *The Judge's Role in Educating the Public about the Law*, 31 Cath. U. L. Rev. 201, 1982, str. 203.

⁴⁷ Problematika právních rad od soudců se týká mimo jiné facebookových skupin, kde soudci ze svého soukromého profilu radí, aniž by se byli vědomi dohledatelnosti takového jednání. Čtvrtý závěr etického soudu soudcovské unie přímo stanoví, že „Soudce nedává právní rady“.

a Kocmanová se v novinách vyjádřila k potřebě redefinice jmenovaného trestného činu (viz. Příloha č. 17).

Vcelku za jednoznačné lze považovat, že soudce se nesmí vyjadřovat ke kauzám, které zrovna řeší, ani předjímat, jak by rozhodl, kdyby mu něco přistálo na stůl. Neznamená to ale, že by se měl tvářit, že soudy neprodukují judikaturu. Martin Kopa, soudce správního úseku Krajského soudu v Brně, pravidelně sdílí rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a dalších. David Uhlíř, soudce ústavního soudu, upozorňuje na důležité nálezy včetně disentů a zajímavá usnesení instituce v níž pracuje (viz. Příloha č. 18). Takovou činností sledujícím, veřejnosti, ukazují nejen, že soudci se o své obory zajímají, ale že jim záleží na tom, abychom je chápali. Podobně Zdeněk Kühn obrací pozornost svých sledujících k otázkám funkční justice (viz. Příloha č. 19) a dává najevo, že o kondici soudnictví nesmíme přestat dbát, aniž by sklouzával k nedůstojným, arogantním nebo jinak rizikovým projevům. Konečně se sluší dodat, že ani přiznání emocí nemusí nutně znamenat, že soudce ztrácí na důstojnosti, může se jednat právě o tolik potřebný projev lidskosti a přiblížení se těm, kteří vykonávají jiné profese. Příkladem takového chování může být postesek trestního soudce Fily, kterému se do práce nechce o víkendu (viz. Příloha č. 20).

3 Polostandardizované rozhovory dle Kaneové⁴⁸ se soudci o sociálních sítích

Předešlé kapitoly nabídly popis doposud existujících etických kodexů spojený s kritickou analýzou vybraných jevů přítomných v oblasti působení soudců na sociálních sítích. Pokus o shrnutí toho, jak by se soudci měli chovat a jak se skutečně chovají, dává smysl doplnit i výzkumem pohledu samotných předmětů zkoumání. Ambicí této práce není poskytnout empirická data získaná kvantitativním výzkumem, ale zprostředkovat možné přístupy aktérů a akterek současné české justice. Hovořil jsem s desítkou soudců a soudkyň různých věkových skupin, soudů, a především nehledě na jejich postoj k sítím jako takovým. Pro výzkum jsem zvolil polostandardizovaný typ rozhovoru podle Kaneové, kdy jsem neměl pevně stanovený seznam otázek, ale pouze okruhů, které jsem s každou ze soudkyň a každým ze soudců prošel. V průběhu rozhovoru jsem zároveň soudce a soudkyně konfrontoval s konkrétními příklady příspěvků soudců na sociálních sítích – zde již všichni respondenti odpovídali na zcela shodný set vstupů⁴⁹.

Tematické okruhy:

- i. Mohou a mají soudci mít sociální sítě?
- ii. Autocenzurují se soudci?
- iii. Přátelství, sledování a lajkování na sociálních sítích – politika, právníci.
- iv. Kolegialita versus veřejný zájem – mají se problémy justice řešit za zavřenými dveřmi?
- v. Do jaké míry se soudce může a má vyjadřovat k soudním rozhodnutím svým a svých kolegů?

Rozhovory trvaly od dvaceti pěti minut do dvou a půl hodiny. Z deseti rozhovorů jeden proběhl telefonicky, protože respondent/ka kategoricky odmítá jakékoliv používání sociálních sítí soudcem za jinými než ryze osobními účely striktně anonymizovanou formou (pozměněné nebo falešné jméno) a považoval/a tak pochopitelně za zbytečné posuzovat jakékoliv veřejné vystupování soudců.

---

⁴⁸ KANE, E., BRÚN, M., *Doing Your Own Research*. Rev. and updated ed. London; Marion Boyars, 2001.

⁴⁹ Jednalo se o příspěvky z Příloh č. 6, 7, 8, 9, 11, 15 a 16

Minimálně jednu sociální síť používalo v době rozhovorů devět z deseti respondentů, u všech se jedná o Facebook, Twitter k tomu mají čtyři, dva jej užívají nejen z pozice sledujícího, ale i jako přispěvatelé.

3.1 Rozhovory se soudci

Na následujících řádcích budou deskriptivně vymezeny nejdůležitější pasáže a zajímavé myšlenky, které během našich rozhovorů z úst soudkyň a soudců zazněly. Názory a pohledy nejsou interpretovány ani konfrontovány – jedná se toliko o souhrnný popis.

3.1.1 „No musím se hlídat...“ aneb autocenzura očima soudců

Tematický okruh sebeomezení v kontextu sociálních sítích během rozhovorů stvrdil vcelku předvídatelnou premisu – soudci jsou různí. Otřepaný bonmot o dvou právnících se třemi názory platil i v diskutovaném případě. Zajímavou společnou linkou bylo už výše vymezené dělení na digitální domorodce a imigranty – domorodci na sítích byli již před jmenováním, imigranti většinou až po. Všichni členové první ze jmenovaných skupin si po nástupu do funkce procházeli vlastní profily a kontrolovali, zda na nich není nic podezřelého, ve skupině respondentů jich bylo celkem 6. Digitální imigranti mají v tomto ohledu výhodu – nemusí řešit, co na síť dali v minulosti, nemají tolik virtuálních přátel, kteří je v mládí mohli označit na nelichotivých fotkách a jejich cesta ve světě sociálních médií začíná až pod značkou soudce. Ve skupině odpovídajících byli digitální imigranti 3. Všichni respondenti se shodli, že případný nedůstojný obsah by se ze sítí snažili odstranit, ale nikdo se v této oblasti necítí být omezen – nemá jednoduše potřebu přidávat fotografie nebo příspěvky, u kterých by šlo být jen polemizovat o jejich důstojnosti (viz. Přílohy 8 a 10 – ne všem připadaly nedůstojné, část soudců je označila za relativně nevinné, ale nikdo by je na síť nepřidal).

Dva z respondentů otevřeně hovořili o „svrbění prstů“ v souvislosti s politickým děním a tou dobou probíhající prezidentskou volbou – oba si ale byli vědomi nepřipustnosti takových příspěvků. Je nicméně zajímavé pozorovat právě sebeomezení, které s rolí soudce v tomto ohledu přichází, kdy právníci jsou zvyklí (místy hlasitě) hájit své názory a je jim nepříjemné, když jsou konfrontováni se lží nebo jimi vnímanou hloupostí – tedy situace, kterým se na sítích nelze vyhnout – a musí se hlídat, aby se nevyjádřili. Většina respondentů jsou ale uživatelé „rekreační“, čtou si, chatují s přáteli,

jsou členy skupin sdružující lidi s podobnými zájmy, na první pohled by člověk u jejich profilů nepoznal, že jsou soudci.

3.1.2 Vnitřní problémy justice – kolegiální versus veřejný zájem

Velká neshoda napříč respondenty panovala u otázky, zda by interní justiční problémy měly být řešeny i směrem ven. Část zpovídaných kategoricky odmítala možnost, že by vnitřní problémy některý soudce „tahal“ na svět jako zásadně nekolegiální a justici poškozující (v tomto kontextu byl jako ilustrační ukazován Twitterový příspěvek soudce Baxy, viz. Příloha č. 12), další naopak hovořili o potřebě hlasité „sebe“reflexe, a to obzvláště z úst jinak veřejně aktivních soudců.

Oba názorové tábory mají společný cíl – justici bez vnitřních problémů s důvěrou společnosti za současného zachování profesionálního obrazu. Obháječi kolegiality k řečeným hodnotám přidávají nutnost dojmu soudržnosti – soudní moc má navenek působit jednotně a problémy řešit uvnitř. Druhý názorový proud upozorňuje, že justice jednotná není, soudci jsou různí a bohužel i mezi nimi se najdou charakterově pokřivení jedinci – je právem ostatních soudců se vůči takovému jednání vymezit a soudnictví to v důsledku pomůže, protože veřejnost ocení upřímnost. Nakonec se jedná i o spor o schopnosti průměrného pozorovatele – je udržitelné věřit, že masce soudržnosti uvěří i přesto, že jednou za čas se o kauzách spojených s justicí nevyhnutelně dozví z médií? Neměl by pak vidět i názory soudců uvnitř justice, kteří se necítí vázání stavovskou kolegiální?

3.1.3 Různá svoboda projevu napříč články soudní soustavy?

Velmi zajímavou polemiku nabízí téma různě intenzivního omezení svobody projevu soudců napříč články soudní soustavy. Linka argumentace může vést oběma směry.

Část respondentů tvrdí, že čím výše v soudní soustavě se soudce nachází, tím větší by měla být svoboda jeho projevu – je viditelnější, není v porovnání se soudci okresních soudů tolik součástí „šedé soudní masy“ a veřejnost má právo ho lépe znát. Měl by proto cítit vyšší míru zodpovědnosti za stav justice a všemi prostředky jej velebit. Obzvláště pak předsedové nejvyšších soudních instancí a soudci soudu ústavního by měli vystupovat do veřejného života a věnovat se osvětové činnosti v oblasti justice.

Přesvědčivá je ale i opačná argumentace – čím výš se soudní kauza dostane, tím menší pochybnosti by veřejnost měla mít o soudcově nestrannosti, neměl by se proto

příliš vyjadřovat, aby se nedopatřením nevyřadil z rozhodování. Je nepochybné, že soudci jsou hodnotově ukotvení a neměli by se cítit povinni svůj světonázor za každou cenu skrývat – v hodnotově významných kauzách ale náš právní řád zná institut separátních vót⁵⁰, kterými soudci v nejvyšších člancích soustavy a na ústavním soudu mohou svůj postoj vyjádřit. Mají-li pocit, že se jejich pohled nedostane k dostatečnému množství lidí, mohou na sítích sdílet právě znění odlišného stanoviska. Soudci a soudkyně nižších článků naopak disponují vyšší mírou anonymity, nejsou považováni za „mluvčí“ justice a v práci je nutně nečekají ty nejrozporuplnější z hodnotových otázek, respektive nemusí to být oni, kdo k nim bude mít poslední slovo. S ohledem na disenty zazněla i myšlenka, že právě ty jsou jediným prostorem k vyjádření nesouhlasu soudce s rozhodovací činností a hodnotovému vymezení, soudci, kterým taková možnost nepřísluší, by nutkání vyjádření názorového nesouladu s judikaturou měli za každou cenu potlačit⁵¹.

3.1.4 Moje, tvoje nebo naše právo

Za zcela nemístné považují všichni respondenti vyjadřování se k běžícím kauzám svým i případům kolegů a obecně se dá mluvit o tom, že soudce by se k rozhodovací činnosti soudů měl vyjadřovat výhradně deskriptivně⁵². Upozornit veřejnost na existenci zajímavé judikatury a klidně k tomu využít sítě. Hodnocení nebo otevřená kritika judikatury by ale neměla od klávesnic soudců směrem k veřejnosti zaznívat. Část soudců zároveň považuje za vhodné, aby soudce měl na paměti, které případy u něj mohou skončit v případě, že se pohybuje na vyšších instancích nebo soudí u Ústavního soudu. Při vyjadřování právních názorů lze pak dojít k tomu, že téměř cokoliv možná jednou

---

⁵⁰ Srov. § 14 a § 22 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, § 55a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, § 22 odst. 1 písm. d) instrukce Ministerstva spravedlnosti České republiky č. j. 505/2001–Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy a Čl. 38 odst. 5 a čl. 44 odst. 3 Jednacího řádu Nejvyššího soudu České republiky.

⁵¹ Důležitá je v tomto kontextu i otázka legitimacy soudní moc, nezpochybňují odlišná stanoviska ospravedlnitelnost přijatých rozhodnutí? K tomu srov. např. KOSAŘ, D. *Kritika soudců v České republice*. Soudní rozhledy, 2011, č. 4 nebo SMEJKALOVÁ, T. *Soudnictví, jeho povaha a role v právním systému ČR* [online]. Brno, 2013.

⁵² Obecně je pokládáno za nepřipustné, aby se soudci vyjadřovali k běžícím kauzám nebo dokonce předjímali jejich výsledek. Např. Buscemi proti Itálii, rozsudek senátu ESLP ze dne 16. 9. 1999, stížnost č. 29569/95.

skončí soudci na stole a neměl by proto předem dávat najevo svůj pohled na věc. Výjimkou jsou již zmiňované útoky na justici, které jistě mohou mít i právní povahu.

Neshoda panovala mezi respondenty na téma komentování a dalšího odůvodňování svých vlastních rozsudků – část odpovídajících tvrdí, že poslední tečkou odůvodnění soudcův prostor končí⁵³. Tiskové konference, odborné články, vystoupení v televizi nebo příspěvky na síti nemají suplovat ani doplňovat rozhodovací činnost. Jiní ale mají pocit, že dovysvětlení nebo osvětlení konkrétního rozhodnutí toho kterého soudce právě jím samým je přípustné a v mediálně sledovaných případech i žádané. Sociální síť nepovažují všichni za nejvhodnější platformu, ale nelze je paušálně vyloučit. Jeden ze soudců dokonce poukázal na fakt, že sám nemusí s rozhodnutím souhlasit, ale zároveň být přehlasován příslušným senátem – jeho nesouhlas je pak zaevidován pouze interně a on nemá možnost nabídnout další pohled. Nabízí se pak otázka, zdůrazňovaná proponenty soudců mlčících o svých rozhodnutích, jestli takové počínání nemůže působit dojmem nerozhodné justice a nesnižovat právní jistotu – adresát rozhodnutí by měl mít pocit, že u každého soudu, respektive soudce, ho čeká stejné rozhodnutí, neměl by před sebou mít obraz dohadujících se soudců a soudkyň.

3.1.5 Lajky, přátelení a příspěvky

Relativní shoda mezi respondenty panovala v otázkách týkajících se přátelení na Facebooku – nemělo by samo o sobě vzbuzovat pochybnosti, ale soudce by si, stejně jako mimo virtuální svět, měl hlídat s kým se přátelí a jestli charakter takového přátelství nezakládá podjatost – přijetí žádosti o virtuální přátelství tento předpoklad ale nenaplnuje.

Lajkování příspěvků může být problematické především jedná-li se o politický obsah nebo krajní případy typu extremistických příspěvků, jednoznačných dezinformací, násilného obsahu nebo pornografie – těm by se v rámci zachování důstojnosti stavu měl soudce v každém případě vyhnout a na Twitteru podobný obsah ani nesledovat, protože to ostatní vidí a i přesto, že sledování se nerovná souhlasu, mělo by se s ním v takto kontroverzních případech nakládat s opatrností.

Zajímavé argumenty zazněly během rozhovorů v kontextu členství ve facebookových skupinách sdružujících právníky – většina soudců zastávala názor, že není

---

⁵³ Mimo jiné k obezřetnosti při odůvodňování svých rozhodnutí směrem k veřejnosti a neshodám tohoto druhu mezi soudci HANYCH, Monika. Zobrazování práva v médiích [online]. Brno, 2020.

vhodné, aby kolegům radili, ať už kariérně nebo právně, část respondentů ale přiznala, že jsou členy skupin absolventů právnických fakult a nepřipadá jim problematické se podělit o profesní zkušenost a radit mladším kolegům. Při jednom z rozhovorů zazněla dokonce myšlenka, že není problém, aby soudce online radil lidem s jejich právními problémy, pakliže píše ze svého soukromého profilu a není na první pohled zřejmé, jakou funkci zastupuje. Všichni dotazovaní rezolutně jako nepřipustné odmítli používání funkce soudce jako argument v diskuzích.

Jednoznačně nejrozporuplnější byla jednotlivá hodnocení příspěvků, které jsem soudcům ukazoval jako potenciálně nedůstojné nebo nevhodné. Části respondentů připadala problematická už úvodní fotka facebookového profilu Kamily Kydalky (Příloha č. 8), někteří ji naopak považovali za vtipnou a polidšťující, vulgarismy na tričku (Příloha č. 10) považovala mírná většina dotazovaných za minimálně na hranici důstojnosti. Vyjma respondenta / respondentky, který/á odmítl/a používání sociálních sítí soudci jako celek všem připadá přinejmenším neproblematické, aby se soudce věnoval erudici a osvětě veřejnosti, většina pokládá takovou činnost za justici prospěšnou (jako příklad jsem ukazoval twitterový profil Martina Kopy). Části dotazovaných připadá problematické přidávání osobních fotek a sdílení soukromého života, zazněl i argument, že rozhoduje-li soudce trestní věci, měl by si dávat pozor, aby nebyl příliš snadno dohledatelný a nepřidával například rodinné fotografie z dovolených. Několik soudců se naopak postavilo výrazně na stranu užívání sítí pro osobní účely – není důvod na osobní profil nepřidávat běžné lidské fotografie, nejedná se o nic nedůstojného ani nedůvěru vzbuzujícího a stačí se řídit pravidly klasických mezilidských vztahů, funkce soudce nic zásadního v tomto kontextu nemění.

4 Závěr

Soudce by se neměl cítit umlčovaný. Cílem zkoumání hranic veřejných projevů soudců není cenzurovat inteligentní jedince v talárech, naopak, díky sledování překročení takto vymezených hranic můžeme reflektovat stav tuzemského soudnictví a přemýšlet nad tím, kdo chceme, aby v soudní síni rozhodoval. Jedná se o jednu z mnoha částí obrazu soudce jako osobnosti, která by měla mít určitou sadu vlastností.

Společným jmenovatelem všech aktivit soudce na sociálních sítích musí být profesionalita. Neznamená to, že soudce je robotem bez emocí, profesionál může být velmi lidský. Nikoho nepohorší, když se soudce na profilovou fotku vyfotí se svým psem nebo rodinou, slušně okomentuje výsledek fotbalového zápasu, je členem skupin sdružujících hráče šachu nebo sdílí soudní rozhodnutí. Musí se ale chovat slušně. Svoji aktivitou na internetu soudce nesmí v žádném případě vzbuzovat pochybnosti o své nestrannosti, nemělo by se ale dít ani to, že si další uživatelé při pohledu na jeho profil s pozdviženým obočím budou klást otázku: „*tohle je vážně soudce?*“. Kromě důvěry je totiž v sázce i důstojnost.

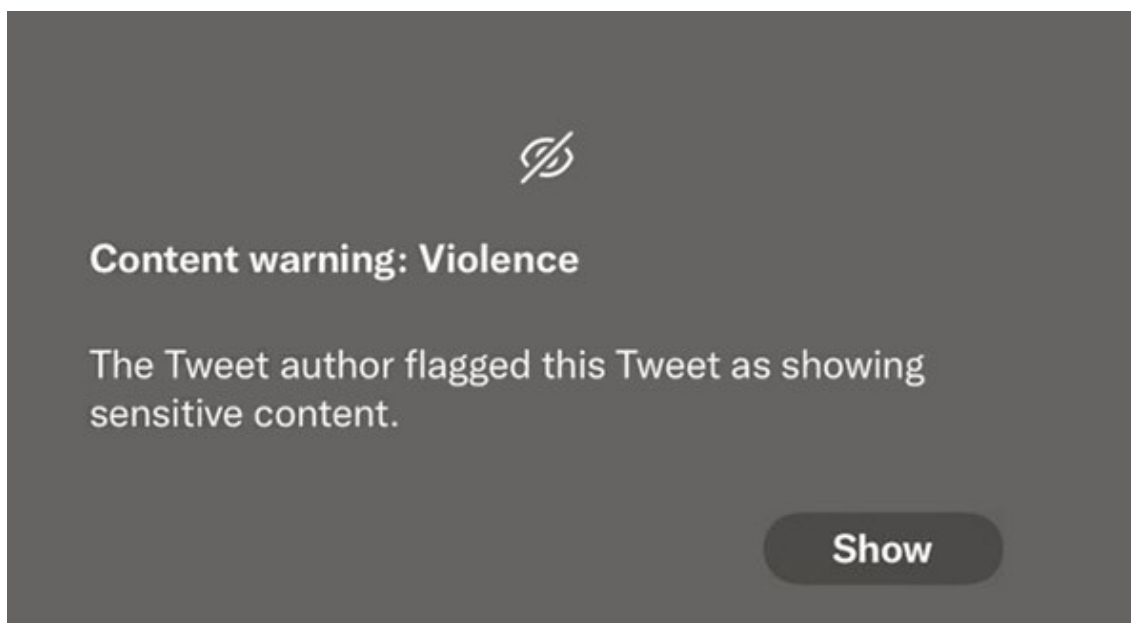
Sociální sítě popsané na předešlých řádcích mohou působit dojmem míst hemžících se nástrahami, na kterých si člověk musí hlídat každé slovo. Realita je prostší. Stačí být slušný, naučit se nekomunikovat s neslušnými a pochopit základní principy fungování jednotlivých platforem za současného zachování určité míry zdrženlivosti. Několikrát v této práci opakovaná, lehce klišovitá či humorná, ale pravdivá myšlenka, že i soudce je (jen) člověk, hraje při pohybu na sítích významnou roli.

Soudům je svěřena obrovská moc. Především spravedlivým rozhodováním a kvalitní prací získávají důvěru, o kterou opírají svou autoritu, díky pečlivě udržované důstojnosti jejich představitelů je společnost respektuje. Sociální sítě nejsou pěnou dní a jejich popularita nepřetržitě roste. Justice je možná konzervativní, ale nesmí být zkostrnatělá. Omezovat proto soudce v používání moderních technologií není jen nesmyslné, ale přímo škodlivé. I ten nejhorší scénář jejich využití bude mít za následek v posledku příznivé odhalení skrytých neduhů uvnitř justice, s kterými se následně může společnost vypořádat. Daleko pravděpodobněji ale zjistíme, že soudci skutečně představují to, v co věříme. Spravedlivé ženy a muže, poučeně rozhodující o složitých právních sporech, aniž by ztratili kontakt s realitou. Důstojnost a profesionalita nesmí být

maskou justice, ale jejím skutečným obsahem. Takového stavu dosáhneme pouze za předpokladu, že obsah soudcovského aparátu budeme zkoumat, analyzovat a kritizovat, ne se před ním skrývat. Sociální sítě nás jako společnost neodvratně polapily. Cestu ven už nejspíše nenajdeme. Dává smysl se adaptovat, zorientovat a novou půdu využít v náš prospěch. Soudce nevyjímaje.

5 Přílohy

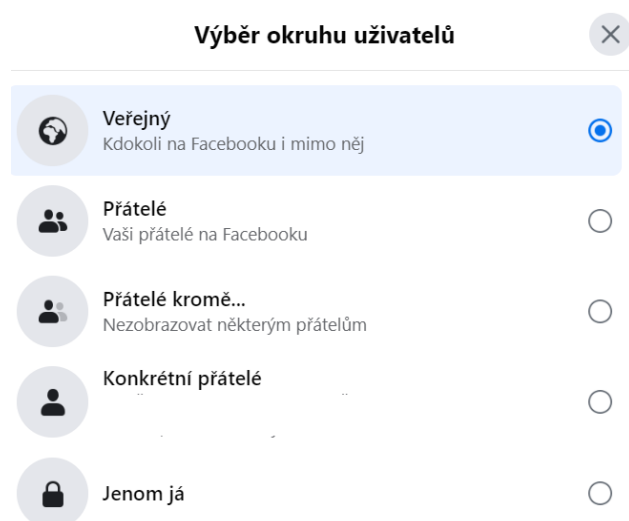
Příloha č. 1, varování před explicitním obsahem na Twitteru, Zdroj: Twitter

Příloha č. 2, nastavení soukromí na Facebooku, Zdroj: Facebook

Vaše aktivita	Kdo uvidí vaše budoucí příspěvky?	Veřejný	Upravit
	Zkontrolujte si všechny příspěvky a obsah, ve kterém jste označeni.		Použít záznamy o aktivitách
	Chcete omezit okruh uživatelů u příspěvků, které jste sdíleli s přáteli přátel nebo veřejně?		Omezit minulé příspěvky
	Kdo uvidí lidi, stránky a seznamy, které sledujete?	Veřejný	Upravit
Jak vás najít a kontaktovat	Kdo vám může poslat žádost o přátelství?	Všichni	Upravit
	Kdo vidí seznam vašich přátel?	Veřejný	Upravit
	Kdo vás může vyhledat pomocí vámi uvedené e-mailové adresy?	Všichni	Upravit
	Kdo vás může vyhledat pomocí vámi uvedeného telefonního čísla?	Všichni	Upravit
	Chcete, aby vyhledávače mimo Facebook odkazovaly na váš profil?	Ano	Upravit

Příloha č. 3, nastavení okruhu uživatelů, kteří uvidí příspěvek, Zdroj: Facebook

Příloha č. 4, příspěvek o mediálně sledovaném případu Dominika Feriho, Zdroj: Twitter

Příloha č. 5 – výřez ze seznamu účtů sledovaných českým soudcem, Zdroj: Twitter

Příloha č. 6, příspěvek advokáta Petra Němce, Zdroj: Twitter

Příloha č. 7, veřejně přístupný facebookový profil soudce Kamila Kydalky, Zdroj: Facebook

Příloha č. 8, rozhovor se soudcem Kamilem Kydalkou, Zdroj: INFO.CZ

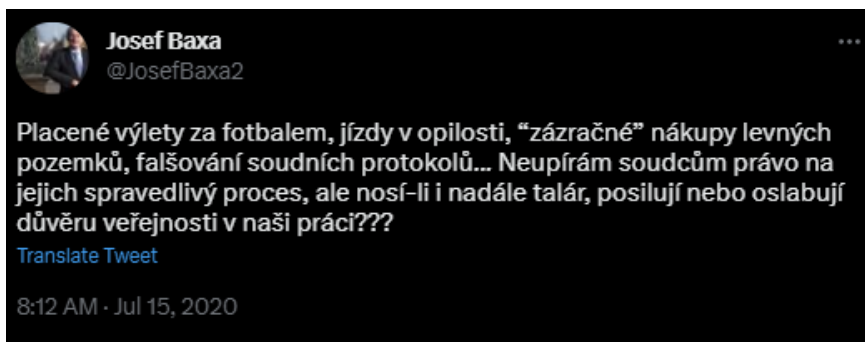
Příloha č. 9, fotografie přidaná na Facebook soudcem Kamilem Kydalkou, Zdroj:
Facebook

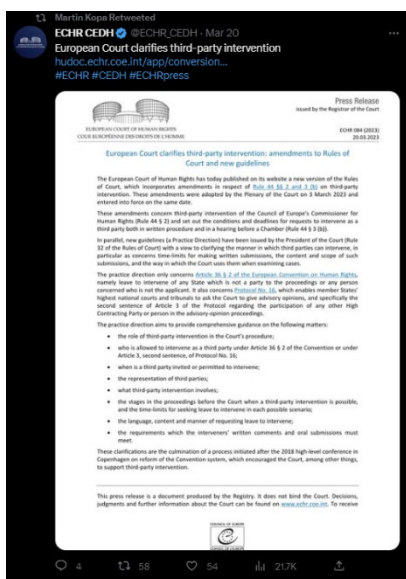
Příloha č. 10, příspěvek ústavního soudce Davida Uhlíře na Twitter, Zdroj: Twitter

Příloha č. 11, příspěvek soudce Josefa Baxy na Twitter, Zdroj: Twitter

Příloha č. 12, příspěvek sdílený Martinem Kopou na Twitteru, zdroj: Twitter

Příloha č. 13, rady o právním psaní na Twitteru, zdroj: Twitter

Příloha č. 14, polidšťující příspěvek soudce Davida Uhlíře, Zdroj: Twitter

Příloha č. 15, Vlákno končící odpovědí ústavního soudce Davida Uhlíře, Zdroj:

Twitter

Příloha č. 16, polidšťující vlákno soudce Martina Fily, Zdroj: Twitter

Příloha č. 17, odpověď soudce Martina Fily, Zdroj: Twitter

Klára Kocmanová @KlaraKocmanova · 10h
Sex bez souhlasu = znásilnění !
 V dnešních Lidovkách o tom, proč je potřeba napravit definici znásilnění v trestním zákoníku.

Sexu patří souhlas. Proto změňme zá

Proč nestačí souhlasné znění? Znásilnění je v trestním zákoníku definováno pouze jako čin, při kterém je použit násilí, potlačka násilím nebo zneužití bezbrannosti, čímž je myšlena třeba dolevni porucha či silná opitost. Oběť musí být prokázána, že se dostatečně bránila. Příslom praxe ukazuje, že v 70 procentech případů je oběť naprosto paralyzovaná. Není schopna ovládat své tělo. Zlobně. Nebo je v takovém loka. Je neobjeje. I dnes se často setkávám s představa, že sexualizovaného násilí se dopouští cizí člověk, predktor, který má nějakou úchytku a oběť násilně přepadne v temném parku a dopouští se tékko ho fyzického násilí. Ten scénář bývá ale v realu často jiný. Největší hrozba totiž paradoxně číhá tam, kde bychom možná čekali bezpečí. Nejménějším pachatelem je někdo známý, a to v neuvěřitelných 90 procentech případů! Znásilnění příbuzným, partnerem, sousemem, kolegou v práci...

Proč to nenahlásila?
 Jakékoliv násilí je nepřijatelné. Sexuální násilí a znásilnění ničivě zasahuje do nejméně tří sfér oběti, kdy následky leckdy přetrvávají po celý život. Není pro to žádná omluva. A odpovědnost nikdy nepadá na oběť. Neexistuje nic jako „provokující oběť“, za znásilnění může vždy jen a pouze pachatel. K sexu patří jasný souhlas obou stran a mlčení či pasivní rozhodně souhlas neznamená. Pokud si někdo není jistý, vždy se lze reput. Právě proto naprosto naprosto změňme definice znásilnění v zákoně tak, aby byla založena na souhlasu. Po nikom se samozřejmě nečebe souhlas písemný. Pokud se druhá osoba aktivně a dobrovolně zúčastňuje, aktivně se jí viditelně líbí, sama vybírá k další, je to souhlas.

Oběť musí dnes před soudem prokázat, že se aktivně bránila, jsou jim kladeny velmi nepřijemné otázky, musí absolvovat několikahodinové výslechy. To všechno znamená proji znovu obrovským traumatem. To samozřejmě ani trochu souhlasná tomu, aby oběť znásilnění nahlašovala. Soudy by se tak nově neměly soustředí jen na to, jak a jestli oběť vyjádřila odpor, ale také jestli s jedním obviněním souhlasila. Na principu presumpce neviny se nic nemění. Šlo se bude jednat o imýný trestní čin, kdy obviněnému bude muset být prokázáno, že chtěl/věděl, že jedná bez souhlasu oběti.

Ročně je v Česku no až 12 000 znásilnění, je ale nahlašeno jen cca 10 procent. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo.

Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo.

Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo. Je to kvůli obavám, že by jim mohlo být ublíženo.

7 5 106 6,217

Martin Fila @martinfila · 37m
 Replying to @KlaraKocmanova
 Z Vašeho textu mám pocit, že dané problematice nerozumíte. Jste aktivistka, ne odborník z praxe. Stavte se příští týden k nám na soud, ukážu Vám pohled z praxe...

Příloha č. 18, upozornění na disent, Zdroj: Twitter

Uhlíř David @UhlDavid1
 Důležitý disent prof. Filipa.

Ústavní soud @usoud_official · Oct 25, 2022
 Ministerstvo spravedlnosti nemělo po zrušujícím nálezu Ústavního soudu pokračovat v plošném zveřejňování majetkových příznání zastupitelů obcí a krajů: bit.ly/3N5Oq3K

Příloha č. 19, sdílení rozhovoru, Zdroj: Twitter

Zdenek Kühn @KuhnZdenek · Mar 18
 Hodně zajímavý rozhovor. Plyne z něj, že pokud se soud příliš snaží být aktivistickým subjektem politiky, dříve nebo později se stane jejím objektem

Zdenek Kühn @KuhnZdenek · Mar 17
 'The Israeli Left Is Used to Fixing Politics via the High Court. It Doesn't Work' - Israel News [haaretz.com/israel-news/20...](https://www.haaretz.com/israel-news/20...)
[Show this thread](#)

Příloha č. 20, polidšťující příspěvek, Zdroj: Twitter

SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

LITERATURA

ANDERSON, M.; CAUMONT, A., *How social media is reshaping news*. Pew Research Center, 2014.

AUTRY, A.J. and BERGE, Z., "Digital natives and digital immigrants: getting to know each other", *Industrial and Commercial Training*, Vol. 43 No. 7, 2011.

COHEN, A.: *Checks and Balances: The Override Clause and Its Effect on the Three Branches of Government*; 23. 1. 2023.

DAVIS, R. *Justices and Journalists: The U.S. Supreme Court and the Media*. Cambridge: Cambridge University Press, 2011.

FRIEDEL, T. Soudce a sociální média. Wolters Kluwer [online], Praha, 5. 9. 2016.

GRIBNAU, J.L.M. Legitimacy of the Judiciary. *ELECTRONIC JOURNAL OF COMPARATIVE LAW* [online]. 2002.

HANYCH, Monika. *Zobrazování práva v médiích* [online]. Brno, 2020.

HOLÁSKOVÁ, K. *Profesní etika soudců a sociální sítě* [online]. Brno, 2019.

HRICIK, D. *Bringing a World of Light to Technology and Judicial Ethics*. *Regent University Law Review*. 2014-2015.

HUGHES, J., BRYDEN, P., *Refining the Reasonable Apprehension of Bias Test: Providing Judges Better Tools for Addressing Judicial*, 2013.

JONES, V. S., *Judges, Friends, and Facebook: The Ethics of Prohibition*, 24 *Geo. J. Legal Ethics* 28, 2011.

KANE, E., BRÚN, M., *Doing Your Own Research*. Rev. and updated ed. London; Marion Boyars, 2001.

KOSAŘ, D. *Kritika soudců v České republice*. *Soudní rozhledy*, 2011.

KŘIVKA, Z. *Soudci a sociální média* [online]. Brno, 2015.

ŚLEDZIŃSKA-SIMON, A., *The Rise and Fall of Judicial Self-Government in Poland: On Judicial Reform Reversing Democratic Transition*. *German Law Journal*, 19(7), 2018.

SMEJKALOVÁ, T. *Soudnictví, jeho povaha a role v právním systému ČR* [online].
Brno, 2013.

TUCKER, S., M., *The Judge's Role in Educating the Public about the Law*, 31 Cath. U.
L. Rev. 201, 1982.

LEGISLATIVA

Zákon č. 141/1961 Sb., Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád).

Zákon č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád.

Zákon č. 182/1993³ Sb., zákon o Ústavním soudu.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Instrukce Ministerstva spravedlnosti České republiky č. j. 505/2001–Org, kterou se
vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy.

Jednací řád Nejvyššího soudu České republiky.

JUDIKATURA

Buscemi proti Itálii, rozsudek senátu ESLP ze dne 16. 9. 1999, stížnost č. 29569/95.

Wille proti Lichtenštejnsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 10. 1999,
stížnost č. 28396/95.

Kudeshkina proti Rusku, rozsudek senátu ESLP ze dne 26. 2. 2009, stížnost č.
29492/05.

Žurek proti Polsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 6. 2022, stížnost č.
39650/08.

Baka proti Maďarsku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 6. 2016, stížnost č.
20261/1.

Kárné rozhodnutí 13 Kss 1/2015 ze dne 20. 5. 2015.

Kárné rozhodnutí 11 Kss 6/2015 ze dne 6. 6. 2016.

Nález I. ÚS 2617/15 ze dne 5. 9. 2016.

Usnesení Pl.ÚS 22/17 ze dne 26. 5. 2020.

Kárné rozhodnutí 16 Kss 1/2020 ze dne 2. 12. 2020.

Usnesení sp. Zn. 64 EXE 931/2021 ze dne 21. 5. 2021.

Usnesení IV.ÚS 1999/21 ze dne 19. 10. 2021.

INTERNETOVÉ ZDROJE

ČERVÍNEK, Z., *Leviathan: Podcast o ústavním právu*. Soudci na sítích: Rozhovor s Martinem Kopou [podcast], Praha, In: Spotify, 12. 7. 2022.

DIMUN, P. *Manipulování s protokoly? Soudce Sotolář nespáchal podle policie trestný čin*, Česká justice [online], 9. 7. 2020.

KLÍMA, J., *Vyhrál výběrové řízení a má se stát předsedou soudu. Pošramocená minulost nevadí*, Televize Seznam [online], 19. 8. 2019.

LUA, A., *21 Top Social Media Sites to Consider for Your Brand in 2023*, Buffer [online], 15. 3. 2023.

NOVÁK, J., KROUPA, J. *Pelta zaplatil zájezd na Euro 2016 i soudcům vrchního soudu*, Seznam zprávy [online], 3. 6. 2020.

RYCHLÝ, T., *Soudce na sociální síti – aneb mlčeti zlato?* [online], In: LinkedIn, 6. 7. 2021.

SRNKA, V. *Soudce si sjednal od kontroverzních právníků stokrát nižší cenu pozemku. ‚Co je na tom?‘ říká v rozhovoru*, iRozhlas [online], 23. 6. 2020.

Centrum pro výzkum veřejného mínění, Sociologický ústav AV ČR. *Důvěra vybraným institucím na přelomu let 2022 a 2023* [online].

Etické meze působení soudců na sociálních sítích, Soudcovská unie [online], 24. 5. 2017.

Lidí na sítích v Česku přibýlo, vedou YouTube a Facebook, MediaGuru, [online], Praha, 22. 2. 2022.

Soudci na sociálních sítích? Není možné je z využívání vyloučit, míní Angyalossy, Česká Justice [online], 10. 11. 2021.

Stanovisko Benátské komise; *Use of Social Media by Judges* [online], Vídeň, 5.-7. 11. 2018.

TOP 10 SOCIÁLNÍ SÍŤE: KDO JE POUŽÍVÁ A PROČ NA NICH PROPAGOVAT SVŮJ BYZNYS?, cernovsky.cz, [online], Praha, 23. 8. 2021.

Ústavní soud má být předvídatelný, srozumitelný a důvěryhodný, ceskapozice.lidovky.cz. Lidovky.cz [online]. 2. 6. 2016.